

[Marianne Bentsen-Pedersen]

om, hvilken effekt de skulle have på betalingsbalancen, og jeg vil gerne spørge, hvor store effekter man her regner med.

Christophersen (V):

Jeg vil først rette en tak til både finansministeren og økonomiministeren for den meget stærke og dybtføjte interesse, de gav udtryk for, da de kommenterede vores økonomiske oplæg, og også takke dem for den megen tid, de ofrede. Jeg var næsten bange for, at de ville komme i tidnød, selv om de ikke har nogen taletidsbegrænsning.

Jeg lyttede selvfølgelig også med stor interesse til de bemærkninger, de gjorde til vores politiske ordfører, de bemærkninger, de knyttede til hans stil og til hans ordvalg, og jeg må sige, at efterhånden som de bemærkninger blev udviklet, så ændrede min taknemlighed sig virkelig til dyb bekymring. For to ministre, der på den måde giver udtryk for en meget stor følsomhed på grund af vores ordførers meget saglige og i virkeligheden også ganske venlige gennemgang af regeringens politik – to så følsomme mennesker, sagde jeg til mig selv, hvordan i alverden kan Danmark tåle at lade sig repræsentere af dem i fremtiden, når de skal ud og optage lån, når de skal drøfte tingene med OECD, når de skal drøfte tingene med Chase Manhattan Bank eller rådgive statsministeren, når han skal forklare vores situation på det næste møde i Det europæiske Råd? Når man tænker på karakteren af de bemærkninger, de to ministre ved de lejligheder kommer til at stå model til, og sammenligner dem med den i virkeligheden meget saglige vurdering, som hr. Ellemann-Jensen gav, så er jeg bekymret, må jeg sige, på det danske samfunds vegne. For hvis de to medlemmer af regeringen selv over for så enkle og rolige betragtninger reagerer så voldsomt, så er jeg bange for, at de bringes helt ud af fatning, når de konfronteres med de virkelig hårde økonomiske realiteter i den verden, der omgiver os. Men det bliver jo statsministerens problem, og det er muligt, statsministeren er mindre følsom. Han har jo også andre ministre, som har vist sig at være næsten ufølsomme over for kritik.

Selvfølgelig er vi skarpe og kritiske, det skal vi være, og måske var både statsministerens og de to ministres tale udtryk for, at

socialdemokratiet alt for længe har været i en regeringsposition og derfor fuldkommen har glemt, hvordan partiets egne politiske ordførere i oppositionsperioder havde en helt speciel stil og et helt specielt ordvalg, som jeg nok skal undlade at erindre om her. Hvis man virkelig skulle føle sig noget brøstholden over indlæg fra en opposition, så skal man altså dette antal år tilbage. Jeg kan se, at udenrigsministeren ganske klart stadig har sin erindring om den periode, for slet ikke at tale om formanden, men det skal jeg ikke gå i dybden med af frygt for en påtale.

I virkeligheden var hr. Ellemann-Jensen jo saglig og fremkommelig, for hvad var det, hr. Ellemann-Jensen argumenterede imod? Det var jo ikke imod regeringens motiver. Vi tiltænker ikke socialdemokratiet eller dets regering dårlige motiver. Det, vi i al sagtomdighed spørger om, er: hvordan vil regeringen så nå de mål, som den har sat sig, og som i og for sig er ideelle? De er måske næsten banale, for dem har vi jo alle sammen, at forbedre beskæftigelsen, at fjerne betalingsbalanceunderskuddet. Men hvordan, med hvilken politik, med hvilke midler, med hvilke redskaber vil regeringen opnå dette? Jeg må sige, at jeg kunne have ønsket mig, at regeringens to økonomiske ministre var i besiddelse af samme flid som f. eks. hr. Ellemann-Jensen, i hvert fald når det drejer sig om at sætte sig ind i modpartens synspunkter, for vi kender jo godt regeringens holdning. Vi har også læst finansredegørelsen.

Jeg havde gerne set, at de to ministre på tilsvarende vis havde studeret, hvad det er vi har lagt frem. For det, vi har sagt, er jo lige præcis det, som både OECD og erhvervslivets organisationer, sågar LOs formand, hr. Thomas Nielsen, har talt meget om og med rette, at vi kun kommer ud af de vanskeligheder, vi befinder os i, hvis vi flytter nogle ressourcer over til de valutaskabende virksomheder. Vi kommer kun ud af det, hvis vi sætter gang i produktion og beskæftigelse. Det er udsigtsløst, både når vi tale om betalingsbalance og ledighed, at køre videre med en egentlig nedskæringspolitik i forhold til den private sektor.

Hvad er det, der er regeringens bud på alt dette her? Ja, det er øjensynlig ingenting. Jeg ønsker ikke at være uvenlig, men jeg konstaterer det bare. Når regeringen ikke ønsker at gennemføre flere offentlige besparelser, når